

บทที่ ๕

สรุปและข้อเสนอแนะ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาวิเคราะห์ เรื่องอาบัติที่สัมพันธ์กับวจีทุจริต ในภิกขุปาติโมกข์ ศึกษาพระไตรปิฎก หมวดพระวินัย โดยมีวัตถุประสงค์ ๓ ข้อ คือ ข้อ (๑) เพื่อศึกษาความหมายและประเภทของวจีทุจริต ซึ่งตรงกับการศึกษาวิเคราะห์วิจัยในบทที่ ๒ ข้อ (๒) เพื่อศึกษาอาบัติที่สัมพันธ์กับวจีทุจริตในภิกขุปาติโมกข์ ซึ่งตรงกับการศึกษาวิเคราะห์วิจัยในบทที่ ๓ ข้อ (๓) เพื่อวิเคราะห์สาเหตุที่พระพุทธรเจ้าทรงบัญญัติสิกขาบทที่สัมพันธ์กับวจีทุจริตในภิกขุปาติโมกข์ ซึ่งตรงกับการศึกษาวิเคราะห์วิจัยในบทที่ ๔ ซึ่งผู้วิจัยจะขอนำมากล่าวสรุปเป็นลำดับต่อไปนี้

๕.๑. สรุป

ความหมายและประเภทของวจีทุจริต

วจีทุจริต หมายถึง บาปอกุศลธรรมทั้งหลายที่ทำให้เราร้อน การกระทำที่ไม่ดีทางวาจา เป็นความประพฤติชั่วด้วยวาจา หรือการกระทำทางวาจาที่ไม่สะอาดไม่บริสุทธิ์ เป็นบาป เป็นอกุศล ไม่มีสาระเชื่อถือไม่ได้ ไม่มีเหตุผลไม่มีประโยชน์สร้างความแตกแยกให้เกิดขึ้นในหมู่คณะสังคม

ประเภทของวจีทุจริตมี ๔ อย่าง คือ ๑) มุสาวาท การพูดคำเท็จ ปด โกหก หลอกลวง ไม่จริง ไม่แท้ ๒) ปิสุณาวาจา การพูดคำส่อเสียด ยุยงส่งเสริมให้ทะเลาะแตกความสามัคคีกัน ๓) ผรุสวาจา การพูดคำหยาบ พูดคำเสียดแทงให้เกิดความเจ็บใจ ๔) สัมผัปปลาปะ การพูดคำเพ้อเจ้อ พูดเหลวไหล ไร้สาระ

อาบัติที่สัมพันธ์กับวจีทุจริตในภิกขุปาติโมกข์

อาบัติที่สัมพันธ์กับวจีทุจริตในภิกขุปาติโมกข์		
ข้อที่	ประเภทวจีทุจริต	อาบัติที่ปรากฏ
๑	มุสาวาท (การพูดคำเท็จ)	ปาราชิก สังฆาทิเสส ถุลลัจจัย ปาจิตตีย์ ทุกกฏ
๒	ปิสุณาวาจา (การพูดคำส่อเสียด)	สังฆาทิเสส ถุลลัจจัย ปาจิตตีย์ ทุกกฏ ทุพภาสิต
๓	ผรุสวาจา (การพูดคำหยาบ)	สังฆาทิเสส ถุลลัจจัย ทุกกฏ

อาบัติปาราชิกที่สัมพันธ์กับวจีทุจริต

สิกขาบทที่ ๔ ว่าด้วยการกล่าวอวดอุตตริมนุสสธรรม จัดเป็นวจีทุจริต ข้อที่ ๑ คือ มุสาวาท เพราะเป็นการพูดคำเท็จ การพูดปด การใช้คำที่ทำให้คนอื่นเกิดความหลงเชื่อ หลงผิด กระทำตาม เป็นการพูดปด การพูดไม่จริง จัดเป็นอาบัติได้ ๓ อาบัติตามวัตถุ อากาการ หรือเรื่องที่ต้อง คือ อาบัติปาราชิก อาบัติถุลลัจจัย และอาบัติทุกกฏ

อาบัติสังฆาทิเสสที่สัมพันธ์กับวจีทุจริต

สิกขาบทที่ ๓ จัดเป็นวจีทุจริต ข้อที่ ๓ คือ ผรุสวาจา เพราะเป็น การพูดคำหยาบ พูดคำระคายหู คำหยาบโลน ไม่น่าฟัง ไม่เป็นคำผู้ดี พาดพิงทวารหนัก ทวารเบาของหญิง จัดเป็นอาบัติได้ ๓ อาบัติตามวัตถุ อากาการ หรือเรื่องที่กระทำ คือ อาบัติสังฆาทิเสส อาบัติถุลลัจจัย อาบัติทุกกฏ

สิกขาบทที่ ๔ จัดเป็น วจีทุจริต ข้อที่ ๓ คือ ผรุสวาจา เพราะเป็น พูดคำหยาบ พูดคำระคายหู คำหยาบโลน ไม่น่าฟัง ไม่เป็นคำผู้ดี จัดเป็นอาบัติได้ ๓ อาบัติตามวัตถุ อากาการ หรือเรื่องที่กระทำ คือ อาบัติสังฆาทิเสส อาบัติถุลลัจจัย อาบัติทุกกฏ

สิกขาบทที่ ๕ จัดเป็นวจีทุจริต ข้อที่ ๑ คือ มุสาวาท เพราะเป็น พูดเท็จ คือพูดไม่จริง พูดตรงกันข้ามกับความจริง เพื่อให้เข้าใจผิด จัดเป็นอาบัติได้ ๓ อาบัติตามวัตถุ อากาการ หรือเรื่องที่กระทำ คือ อาบัติสังฆาทิเสส อาบัติถุลลัจจัย อาบัติทุกกฏ

สิกขาบทที่ ๘ จัดเป็นวจีทุจริต ข้อที่ ๑ คือ มุสาวาท เพราะเป็น พูดเท็จ คือพูดไม่จริง พูดตรงกันข้ามกับความจริง เพื่อให้เข้าใจผิด จัดเป็นอาบัติได้ ๓ อาบัติตามวัตถุ อากาการ หรือเรื่องที่กระทำ คือ อาบัติสังฆาทิเสส อาบัติปาจิตตีย์ อาบัติทุกกฏ

สิกขาบทที่ ๙ จัดเป็นวจีทุจริต ข้อที่ ๑ คือ มุสาวาท เพราะเป็น พูดเท็จ คือพูดไม่จริง พูดตรงกันข้ามกับความจริง เพื่อให้เข้าใจผิด จัดเป็นอาบัติได้ ๑ อาบัติตามวัตถุ อากาการ หรือเรื่องที่กระทำ คือ อาบัติสังฆาทิเสส

สิกขาบทที่ ๑๐ จัดเป็นวจีทุจริต ข้อที่ ๒ คือ ปิสุณาวาจา เพราะเป็น การพูดส่อเสียด พูดยุยงให้คนอื่นแตกกัน ทะเลาะกัน พูดให้เขาเจ็บใจผิด จัดเป็นอาบัติได้ ๒ อาบัติตามวัตถุ อากาการ หรือเรื่องที่กระทำ คือ อาบัติสังฆาทิเสส อาบัติทุกกฏ

สิกขาบทที่ ๑๑ จัดเป็นวจีทุจริต ข้อที่ ๒ คือ ปิสุณาวาจา เพราะเป็น การพูดส่อเสียด พูดยุยงให้คนอื่นแตกกัน ทะเลาะกัน พูดให้เขาเจ็บใจผิด จัดเป็นอาบัติได้ ๓ อาบัติตามวัตถุ อากาการ หรือเรื่องที่กระทำ คือ อาบัติสังฆาทิเสส อาบัติถุลลัจจัย อาบัติทุกกฏ

อาบัติปาจิตตีย์ที่สัมพันธ์กับวจีทุจริต

ปาจิตตีย์ มุสาวาทรรค สิกขาบทที่ ๑ จัดเป็นวจีทุจริต ข้อที่ ๑ คือ มุสาวาท เพราะเป็น พูดเท็จ คือพูดไม่จริง พูดตรงกันข้ามกับความจริง เพื่อให้เข้าใจผิด จัดเป็นอาบัติได้ ๑ อาบัติตามวัตถุ อากาการ หรือเรื่องที่กระทำ คือ อาบัติปาจิตตีย์

ปาจิตติย มุสาวาทวรรค สิกขาบทที่ ๒ จัดเป็นวจีทุจริต ข้อที่ ๓ คือ ผรุสวาจา เพราะเป็น พูดคำหยาบ พูดคำระคายหู คำหยาบโลน ไม่น่าฟัง ไม่เป็นคำผู้ดี จัดเป็นอาบัติได้ ๓ อาบัติตามวัตถุ อากาการ หรือเรื่องที่กระทำ คือ อาบัติปาจิตติย อาบัติทุกกฏ อาบัติทุพภาษิต

ปาจิตติย มุสาวาทวรรค สิกขาบทที่ ๓ จัดเป็นวจีทุจริต ข้อที่ ๒ คือ ปิสุณวาจา เพราะเป็น พูดยุยงให้คนอื่นแตกกัน ทะเลาะกัน พูดให้เขาเจ็บใจ ผิด จัดเป็นอาบัติได้ ๒ อาบัติตามวัตถุ อากาการ หรือเรื่องที่กระทำ คือ อาบัติปาจิตติย อาบัติทุกกฏ

ปาจิตติย ภูตคามวรรค สิกขาบทที่ ๓ จัดเป็นวจีทุจริต ข้อที่ ๒ คือ ปิสุณวาจา เพราะเป็น พูดยุยงให้คนอื่นแตกกัน ทะเลาะกัน พูดให้เขาเจ็บใจ ผิด จัดเป็นอาบัติได้ ๒ อาบัติตามวัตถุ อากาการ หรือเรื่องที่กระทำ คือ อาบัติปาจิตติย อาบัติทุกกฏ

ปาจิตติย สหธรรมิกวรรค สิกขาบทที่ ๖ จัดเป็นวจีทุจริต ข้อที่ ๑ คือ มุสาวาท เพราะเป็น พูดเท็จ คือพูดไม่จริง พูดตรงกันข้ามกับความจริง เพื่อให้เข้าใจผิด จัดเป็นอาบัติได้ ๒ อาบัติตามวัตถุ อากาการ หรือเรื่องที่กระทำ คือ อาบัติปาจิตติย อาบัติทุกกฏ

สาเหตุที่พระพุทธเจ้าทรงบัญญัติสิกขาบทที่สัมพันธ์กับวจีทุจริตในภิกขุปาติโมกข์

สาเหตุที่พระพุทธเจ้าทรงบัญญัติสิกขาบทที่สัมพันธ์กับวจีทุจริตในภิกขุปาติโมกข์พระพุทธเจ้าทรงมีพระประสงค์เพื่อปกป้องชีวิตพรหมจรรย์ของภิกษุให้เกิดความสันติสุขและความผาสุกแห่งคณะสงฆ์โดยรวมและสังคมโดยทั่วไป เพื่อคลายกำหนดระดับความกัลลङ्กลัมเพราะกาม เพื่อไม่ให้เป็นที่ครหาของชาวบ้าน และเป็นการป้องกันไม่ให้ภิกษุพูดเกี้ยวมาตุคามด้วยวาจาชั่วหยาบอันดูไม่เหมาะสม อีกทั้งเพื่อป้องกันภิกษุไม่ให้เกิดความบาดหมางทะเลาะวิวาททำลายกัน ตลอดจนเพื่อให้คนที่ยังไม่เลื่อมใสให้เลื่อมใสในพระพุทธศาสนาและรักษารัศมีวินัยให้ยั่งยืนต่อไป

๕.๒ ข้อเสนอแนะ

๑. ศึกษาสิกขาบทที่เกี่ยวข้องกับอาบัติที่เป็นวจีทุจริตในภิกขุณีปาติโมกข์
๒. ศึกษาสิกขาบทที่เกี่ยวข้องกับอาบัติที่เป็นวจีทุจริตในสิกขาบทนอกพระปาติโมกข์
๓. ศึกษาเปรียบเทียบอาบัติที่เป็นวจีทุจริตกับกฎหมายบ้านเมือง
๔. ศึกษาวิเคราะห์พระวินัยบัญญัติในบริบทอื่น ๆ ที่เกี่ยวกับกิริยามารยาทของคนไทย